

obsahovala samotné zařízení s dálkovým ovladačem. Na obalu výrobce uváděl: *Díky jednoduchému ovládání a spolehlivému přenosu signálu je toto zařízení ideální volbou pro malé až střední pyrotechnické show.*

Již během jízdy do Horšovského Týna jsme zavolali poškozenému, abychom zjistili, zda bude schopen s námi hovořit. Pan Hašek nás ujistil, že rozhovor určitě zvládne: *„Pořád blbě slyším na levý ucho, ale jinak dobrý. Holt na mě budete muset trochu víc křičet,“* usmál se do telefonu a dodal: *„Ještě si zařídím pracovní neschopnost a vyrozumím vedoucího, že nepřijdu do práce, a pak se vám ozvu.“*

Krátce před jedenáctou hodinou Hašek dorazil domů a zavolal, že už má všechno vyřízené a je nám k dispozici.

„Takže se za vámi můžeme zastavit, abychom si alespoň krátce promluvíli? Až na tom budete po zdravotní stránce lépe, stejně vás potřebujeme vyslechnout. Sepsat s vámi protokol...“

„To klidně můžem dneska. To zvládnou.“

„Dobře, tak my se u vás s kolegou zastavíme a sjel byste s námi na oddělení. Samozřejmě vás potom odvezem zpátky.“

„Nemusíte jezdit ke mně domů, to je zbytečný. Stejně potřebuju zajet do města. Můžem si dát sraz rovnou na policajtech v Horšáku. Manželka mě tam hodí.“

„Výborně, sejdem se tedy na oddělení. V kolik můžete přijet?“

„Co třeba v půl dvanáctý?“

„Domluveno. Budeme vás čekat.“

Pět minut před půl dvanáctou zastavila na parkovišti obvodního oddělení v Horšovském Týně tmavá škoda octavia. Z místa spolujezdce vystoupil přibližně čtyřicetiletý muž střední postavy, vysoký zhruba 180 cm. Na jeho pravé ruce zářilo bílé obinadlo. S kolegou kapitánem Smrčkem jsme došli k vozu. Vyndal jsem z kapsy služební průkaz a představili jsme se.

Manželka pana Haška, která muže přivezla, zůstala sedět v autě a kapitán Smrček přistoupil ke dveřím na straně řidiče.

„Dobrý den, mladá paní,“ přívětivě oslovil řidičku přes napůl stažené okénko, *„my si vašeho manžela na chvíli půjčíme. Zhruba za hodinku, spíš za dvě budeme hotovi.“*

„Jo, samozřejmě. Já stejně potřebuju zajet k rodičům.“

„Můžeme se domluvit, že vám manžela pak přivezeme domů. Nebo jestli chcete, zavolám vám na mobil, až skončíme, abyste pro něj přijela.“

„Jo, zavolejte. Počítám s tím, že ho vyzvednu.“

„Zřejmě se vás budeme muset také zeptat na pár věcí ohledně toho, co se včera přihodilo. Vy jste včera po tom výbuchu s manželem chvíli mluvila. Je to tak?“

„Mluvila, ale jen pár vět. Hned potom ho odvezli do nemocnice.“

„Jasně. Tak jenom krátce si s vámi kolegové promluví, než dopíšem protokol s vaším mužem. Dlouho vás nezdržíme. Souhlasíte?“

„Jo, samozřejmě. Co budu vědět, vám řeknu. Ale já o tom v podstatě nevím nic.“

Kolega Smrček pokýval hlavou na srozuměnou: *„Zatím vám děkujem a přibližně za hodinu, spíš o něco později se vám ozvu. Číslo si vezmu od manžela.“*

„Posadte se, pane Hašku,“ pokynul jsem rukou směrem k přichystané židli v prostorné kanceláři v prvním patře budovy obvodního oddělení. Počkal jsem, až oslovený dosedne, a usadil se za stůl naproti němu. Kapitán Smrček vzal místo v křesle pod oknem, po pravici vyslýchaného. Následně jsme našemu svědkovi vysvětlili, že vzhledem k závažnosti situace si případ převzala krajská kriminálka.

„Takže, pane Hašku, než vám položíme nějaké otázky, raději se vás ještě jednou zeptám: jak jste na tom po zdravotní stránce? Jste schopný vypovídat? Lékařskou zprávu z nemocnice zatím nemáme k dispozici.“

„No doktoři mi ve špitálu vyndali z pravé ruky pár střepin,“ sdělil Hašek a jeho pohled přitom sklouzl na obvázanou paži. „A taky mi zašili hlavu. Mám tam asi dva stehy,“ sklonil se, abych viděl poranění na temeni. „Jinak mi v podstatě nic není. Ještě mám pár šrámů na noze, ale to mi ani nezašivali. To mi jen přelepili náplast.“

„To jste měl fakt kliku. Když jsem dnes po ránu viděl tu paseku před vaším vchodem, tak musím říct, že při vás stáli všichni svatí.“

„Asi jo. Asi to fakt byla klika,“ pokýval souhlasně hlavou.

„A co váš sluch? Do telefonu jste mi povídal, že špatně slyšíte. Co vám lékaři řekli?“

„Prej pár dnů asi budu na levé ucho hůř slyšet, ale mělo by se to časem zlepšit. Bubínek je naštěstí v pořádku.“

„Tak zaplatpánbůh, že to tak dopadlo,“ pokýval jsem hlavou. „Já ani tady kapitán Smrček jsme v noci na místě nebyli. Od kolegů z okresního ředitelství zhruba víme, co se přihodilo. Hned po tom výbuchu vás prý odvezli do nemocnice k ošetření. Co víme, kolegové s vámi v nemocnici krátce hovořili. Napsali o tom úřední záznam. Popravdě, dost stručný. Takže pokud to po zdravotní stránce zvládáte, chtěli bychom od vás slyšet trochu víc informací. Probrat to s vámi podrobněji. Souhlasíte?“

„Jo, to zvládnou.“

„Sepíšem s vámi výpověď. Ten protokol, který spolu napíšem, se jmenuje Úřední záznam o podaném vysvětlení. Než se začneme bavit, přečtu vám poučení. Už jste někdy vypovídal na policii?“

„Já teď ani nevím. Možná jednou, když nám vykradli sklep, ale to už je hodně dávno. Vlastně to tenkrát na policajtech hlásila manželka. Takže asi jsem ještě na policii nevypovídal.“

„Rozumím. Přečtu vám tedy poučení. Je trochu delší, zhruba na dvě stránky. Vzhledem k tomu, jak jste říkal, že hůř slyšíte, zeptám se vás: rozumíte dobře, když na vás mluvím?“

„Ale jo, na pravý ucho vás slyším. Na levý je to horší.“

„Když tak se malinko natočte pravou stranou ke mně, ať na vás nemusím křičet. Ještě si vedle v kanceláři budou myslet, že vás tady

mučíme a řveme na vás,“ dodal jsem s pousmáním. Pan Hašek se na židli pootočil do strany a já mu přečetl rozsáhlý text poučení.

„Kdyby vám nebylo něco jasné, tak vám to vysvětlíme. Klidně se ptejte,“ zakončil jsem.

„Ne, to je v pohodě. Mám říkat pravdu, jak jsem pochopil.“

„Bylo by to nejlepší,“ pousmál jsem se přátelsky, „podezřelý nebo obviněný lhát může, ale to vy nejste. Vy jste pro nás poškozený, prakticky svědek, a od vás se očekávají pravdivé odpovědi. Je to především ve vašem zájmu, abyste vypovídal pravdivě.“

„Jasně, já vím,“ pousmál se tak trochu nuceně Hašek.

„Takže můžu začít psát?“

„Jo, můžem.“

Od chvíle, kdy jsme s poškozeným přišli do kontaktu, pozoroval jsem na něm známky nervozity a určitého napětí jak ve verbálním, tak i v neverbálním projevu. Samozřejmě, nebylo se čemu divit, před několika hodinami prodělal otřesný zážitek. Ke všemu neměl žádné předchozí zkušenosti s jednáním s kriminalisty. Proto jsem na úvod zvolil poněkud odlehčenou formu komunikace, abych uvolnil atmosféru a Hašek se cítil lépe.

„Než začneme, tak vám k tomu, co se včera v noci přihodilo, povím pár slov. Z našeho pohledu se jedná o velice závažnou událost. Zatím je skutek kvalifikovaný jako zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku. Vzhledem k právní kvalifikaci by šetření mělo provádět zdejší okresní ředitelství. To znamená kriminálka z Domažlic. Ale protože to rozhodně nebereme na lehkou váhu, tak byla věc rovnou delegována k nám, to znamená na krajskou kriminálku, která má v kompetenci vyšetřovat nejzávažnější zločiny, včetně vražd. Prozatím není jasné, jaká výbušnina před vchodem explodovala a jaké následky mohla exploze způsobit, kdyby proud střepin směřoval přímo na vás. K tomu se budou muset vyjádřit znalci. Ale když jsem dneska ráno viděl, co výbuch udělal s pláštěm budovy a s plechem pod zvonky, tak si myslím, že nejsem daleko od pravdy, jak do budoucna bude skutek